22/12/2018

Μητρ. Πισιδίας: Η κρίση Οικουμενικού Πατριαρχείου και Ρωσικής Εκκλησίας έχει βαθιές ρίζες

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Επιστολή δημοσίευσε ο Μητροπολίτης Πισιδίας κ.Σωτήριος σχετικά με το Ουκρανικό Ζήτημα και το περιστατικό με τον Ρώσσο ιερέα που λειτούργησε στην περιφέρεια της Ι.Μ.Πισιδίας (τουριστικό θέρετρο Belek), παρ΄όλο που λειτουργούν πλησίον του θερέτρου πλήρως (με Ρωσο-Ουκρανικής καταγωγής ιερείς) και προ πολλού, οι δύο ενοριακοί Ναοί Αγ.Αλυπίου Ατταλείας και Παναγίας Πισιδιωτίσσης Αλάγιας. Ακολουθεί αναλυτικά η επιστολή του ιεράρχη, “Η κρίση των σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας με το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως έχει βαθειές τις ρίζες της. Από αιώνες η Μόσχα έχει ενστερνιστεί την θεωρία της Τρίτης Ρώμης, που διατύπωσε μετά την άλωση της

Κωνσταντινουπόλεως το 1453, ο ρώσσος μοναχός του Πσκωφ Φιλόθεος. Κατά τη θεωρία αυτή, η παλαιά Ρώμη έπεσε σε αίρεση και απεκόπη από την Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Η Νέα Ρώμη-Κωνσταντινούπολις, με την κατάλυση της βυζαντινής Αυτοκρατορίας και την υποταγή της σε ισλαμικό Κράτος δεν είναι ελεύθερη να ηγηθεί της ανά τον κόσμον Ορθοδοξίας. Πρός τούτο το Πατριαρχείο Μόσχας, το οποίον εδρεύει στη μόνη ελεύθερη Ορθόδοξη χώρα, πρέπει να αναδειχθεί ως η Τρίτη Ρώμη και να ηγηθεί της ανά τον κόσμον Ορθοδοξίας. Σε αυτή τη βάση κινείται επί αιώνες το Πατριαρχείο Μόσχας· τόσον επί Τσάρων της Ρωσσίας, οι οποίοι επιδίωκαν την αναγνώρισή τους ως διαδόχων των Αυτοκρατόρων του Βυζαντίου, όσον και επί Σοβιετικής Ένωσης, με την αυθαίρετη διείσδυση σε άλλες πέραν της Ρωσσίας Χώρες. Στην ίδια βάση κινείται και ενεργεί και μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.
Μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, ως γνωστόν, τα κράτη που την συγκροτούσαν ένα-ένα άρχισαν να ελευθερώνονται από την κομμουνιστική κυριαρχία. Καθορίστηκαν τα σύνορά τους, εξελέγησαν οι κυβερνήσεις τους και ανασυγκροτήθηκαν ως ανεξάρτητα κράτη. Παράλληλα και οι Ορθόδοξες Εκκλησίες τους ανεξαρτοποιήθηκαν από την επιρροή της Μόσχας, και μία-μία λάβαιναν από το Οικουμενικό Πατριαρχείο την Αυτονομίαν ή Αυτοκεφαλία.
Το ίδιο ακριβώς είχε συμβεί και παλαιότερα, μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Τότε το Οικουμενικό Πατριαρχείο ήταν εκείνο που έδωσε Αυτοκεφαλία: στην Εκκλησία της Σερβίας το 1879 · στην Εκκλησία Ρουμανίας το 1885· στην Εκκλησία Βουλγαρίας το 1945, τις οποίες ανεγνώρισε και ως Πατριαρχεία. Επίσης το Οικουμενικό Πατριαρχείο έδωσε Αυτοκεφαλία στην Εκκλησία της Ελλάδος το 1850, στην Εκκλησία Πολωνίας το 1924, στην Εκκλησία Αλβανίας το 1937· στην Εκκλησία Τσεχίας και Σλοβακίας το 1998. Στις δε Εκκλησίες της Φιλανδίας και Εσθονίας, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον έδωσε Αυτονομίαν το αυτό έτος 1923.
Τις Αποφάσεις αυτές του Οικουμενικού Πατριαρχείου ακολούθως ανεγνώρισαν όλες οι Ορθόδοξες Εκκλησίες.
Από όλες τις Ορθόδοξες Εκκλησίες μόνον μία, και μάλιστα η δεύτερη πολυπληθέστερη σε αριθμό πιστών, δεν απέκτησε Αυτοκεφαλία. Η Εκκλησία της Ουκρανίας, η οποία ανέκαθεν ανήκε στο Οικουμενικόν Πατριαρχείον, όπως παλαιότερα και όλες οι άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες, που προαναφέραμε. Άλλωστε και η Ρωσσική Εκκλησία, αρχικά, ανήκε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και μέχρι τον 15ον αιώνα οι Μητροπολίτες της χειροτονούνταν από αυτό.. Και το Οικουμενικό Πατριαρχείο ήταν εκείνο που έδωσε την Αυτοκεφαλία στην Εκκλησία της Ρωσσίας το έτος 1448 και αργότερα, το έτος 1589, το ανεγνώρισε ως Πατριαρχείο.

Ας σημειωθεί ότι η Απόφαση εκείνη του Οικουμενικού Πατριαρχείου καθόριζε και τα γεωγραφικά όρια του Πατριαρχείου Μόσχας, στα οποία δεν περιλαμβανόταν η

Ουκρανία. Αλλά ούτε και μεταγενέστερη Απόφαση του Οικουμενικού Πατριαρχείου εκδόθηκε ποτέ, για υπαγωγή της Εκκλησίας της Ουκρανίας στο Πατριαρχείο της Μόσχας.

Όταν, λοιπόν, και η Ουκρανία ελευθερώθηκε από την Σοβιετική Ένωση και ανασυγκροτήθηκε ως Ανεξάρτητο Κράτος, ζήτησε και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας, όπως όλων των άλλων χωρών, να αυτοδιοικηθεί. Αυτό εξόργησε το Πατριαρχείο Μόσχας κι εκήρυξε σχισματικούς τον Μητροπολίτη Κιέβου Φιλάρετο (είχε χειροτονηθεί Επίσκοπος το 1962 και τότε ήταν Μητροπολίτης Κιέβου και πάσης Ουκρανίας) και όλους τους Αρχιερείς, Ιερείς, Μοναχούς και λαϊκούς, που ζητούσαν Αυτοκεφαλία. Και αυτοί ως φαίνεται είναι άνω των δέκα εκατομμυρίων πιστών. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο ζήτησε από το Πατριαρχείο Μόσχας να συγκροτηθεί Επιτροπή να διευθετήσει το τεράστιο αυτό πρόβλημα. Δυστυχώς, επί τέταρτον αιώνος, το Πατριαρχείο Μόσχας δεν συγκατένευσε να συνεργασθεί με το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά ούτε και μόνο του μπόρεσε να αποκαταστήσει την ενότητα της Εκκλησίας της Ουκρανίας. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, εν τω μεταξύ, δεχόταν συνεχή αιτήματα τόσον από τους σχισματικούς Μητροπολίτες, όσον και από τις Κυβερνήσεις της χώρας, που έβλεπαν μεγάλη αναταραχή στο Κράτος τους, εξ αιτίας της εκκλησιαστικής διαίρεσης των πολιτών.

Τελικά το Οικουμενικό Πατριαρχείο αισθάνθηκε ότι τα όρια υπομονής εξαντλήθηκαν. Λύση από πλευράς Πατριαρχείου Μόσχας δεν διαφαινόταν. Η εκκλησιαστική κατάσταση στην Ουκρανία κατέστη αφόρητη. Εκκλησιατικοί και κρατικοί παράγοντες απηύθυναν συνεχώς εκκλήσεις προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο να ενεργήσει επειγόντως τα δέοντα, για την συμφιλίωση των διαφόρων παρατάξεων, την συγκρότηση μιάς Αυτοκεφάλου Εκκλησίας και της εντάξεως όλων σε αυτήν. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ως Πρωτόθρονος Εκκλησία, αισθάνθηκε χρέος του να ενεργήσει στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του, γιά την επαναφορά στην κανονικότητα των εκατομμυρίων Ουκρανών Ορθοδόξων, μετά των οποίων είχαμε διακόψει την εκκλησιαστική κοινωνία, χωρίς οι άνθρωποι να είχαν διαπράξει κανένα κανονικό παράπτωμα ή να είχαν αλλοιώσει στο παραμικρό τα δόγματα της Ορθόδοξης πίστης, απλώς και μόνον διότι έτσι το απεφάσισε η Μόσχα.

Μετά από μακροχρόνια μελέτη του ζητήματος, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, με διαφανείς διαδικασίες, άρχισε με νηφαλιότητα να λαμβάνει αποφάσεις, ανάλογες με εκείνες, που είχε κατ’ επανάληψη λάβει κατά το παρελθόν, όταν έδινε Αυτοκεφαλία στις Εκκλησίες όλων των άλλων Ορθοδόξων χωρών, όπως είδαμε ανωτέρω. Από αυτήν την ανεξαρτοποίηση της Ουκρανικής Εκκλησίας, όπως είναι ευνόητον, το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν έχει να κερδήσει τίποτε. Διότι με την Αυτοκεφαλία η Εκκλησία της Ουκρανίας, δεν θα έχει καμμία διοικητική εξάρτηση, από αυτό, όπως και όλες οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες.

Αυτή όμως την ενωτική, ειρηνευτική ενέργεια του Οικουμενικού Πατριαρχείου

άρχισε να την πολεμά σκληρά, δι’ όλων των μέσων, το Πατριαρχείο Μόσχας, διαστρἐφοντας ιστορικά ντοκουμέντα και γεγονότα τα οποία είναι φυσικόν να το εκθέτουν. Με την ευκολία δε, που κήρυξε σχισματική την υπό τον Μητροπολίτην Κιέβου Ορθόδοξη Εκκλησία Ουκρανίας το έτος 1992, τόλμησε να κηρύξει σχισματικό και … τον Οικουμενικό Πατριάρχη και όλους εμάς τους Αρχιερείς, Ιερεἰς, Μοναχούς, που διακονούμε την Ορθοδοξία στις πέντε ηπείρους,
ακόμη και το Άγιον Όρος, από το οποίο μεγάλως ευεργετήθηκε η Εκκλησία της Ρωσσίας. Μεταξύ δε, άλλων ιλαροτραγικών που λέγονται από ρώσσους, ακούστηκε και η δήλωση από χείλη Ρώσσου Συνοδικού Μητροπολίτη, ότι οι Εκκλησίες που υπάγονται στο Οικουμενικό Πατριαρχεἰο στερήθηκαν πλέον το Άγιο Πνεύμα! Ωσάν αποκλειστικά οι Ρώσσοι αρχιερείς να είναι οι ταμιούχοι της χάριτος του Αγίου Πνεύματος και κατά την απόλυτη κρίση τους μπορούν να τη στερούν, ακόμη και από τις Εκκλησίες και τα Μοναστήρια στα οποία εγκαταβιούν αγιασμένες μορφές, συμπεριλαμβανομένου και του Αγίου Όρους, που υπάγονται στο μαρτυρικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως! Επακόλουθο της παράλογης αυτής απόφασής τους ήταν ότι και όλα τα Ιερά Μυστήρια που τελούνται σε αυτές να τα χαρακτηρίζουν άκυρα. Γι αυτό έδωσαν διαταγές στους ρώσσους που ζούν σε εδάφη του Οικουμενικού Πατριαρχείου να μη κοινωνούν σε Εκκλησίες που υπάγονται στο Οικουμενικό Πατριαρχείο! Είναι θλιβερόν Ορθόδοξοι Αρχιερείς να χρησιμοποιούν το κατ’ εξοχήν Μυστήριον της Θυσίας, της αγάπης και της ενότητας, ως όπλον καταπολέμησης ομοδόξων αδελφών και προκλήσεως σχίσματος στο Άγιο Σώμα του Χριστού, που είναι η Μία Ορθόδοξη Εκκλησία! Μετά τις αποφάσεις αυτές, που συνετάραξαν τις συνειδήσεις των πιστών, και με τις αμέσως επόμενες ενέργειες του Πατριαρχείου Μόσχας διαφάνηκε ότι το Ουκρανικό ζήτημα είναι απλώς το πρόσχημα, για να αναδειχθεί το Πατριαρχείον Μόσχας κυρίαρχον σε όλο τον κόσμο, παραμερίζοντας το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ας σημειωθεί ότι το Πατριαρχείον Μόσχας είχε παύσει πριν από καιρό να αποκαλεί “Οικουμενικόν ” το Πατριαρχείον Κωνσταντινουπόλεως, αλλά και ενεργούσε, σε Ανατολή και Δύση, ό,που τα κατάφερνε, να ενεργεί ως κυρίαρχον σε όλη την οικουμένη, περιφρονώντας τους επιτοπίους Επισκόπους, του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Τα παραδείγματα πολλά. Ας περιοριστούμε σε μερικά: Το Πατριαρχείο Μόσχας το 1970 είχε ανακηρύξει “Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία Αμερικής”! Σε ποιούς , αλήθεια, Ιερούς Κανόνες στηρίχθηκε στην απόφασή του αυτή το Πατριαρχείο Μόσχας; (Το ίδιο έκανε και στην Ιαπωνία). Όπως είδαμε μόνον το Οικουμενικόν Πατριαρχείον έδιδε και δίνει Αυτοκεφαλία σε τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες. Φυσικά, κανένα Ορθόδοξο Πατριαρχείο δεν ανεγνώρισε την αυτοκεφαλία της Αμερικής Ο.C.Α.
Σε πόλεις που έχουν την έδρα τους Μητροπολίτες του Οικουμενικού Πατριαρχείου, εν αγνοία τους, το Πατριαρχείο Μόσχας ιδρύει Ενορίες. Έφθασε δε, στο σημείο και να διορίσει Αρχιεπίσκοπο των εν Ασία Ρωσσικών Ενοριών, επεκτείνοντας έτσι την

κυριαρχία του σε ολόκληρη την Ασιατική ήπειρο, αγνοώντας την ύπαρξη των κατά τόπους Μητροπολιτών του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Ασία.
Αποκαλυπτικόν της ηγεμονικής συμπεριφοράς των Ρώσσων Αρχιερέων είναι και το γεγονός ότι, ο Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας, το έτος 2015, στη 10η Γενική Συνέλευση του Π. Σ.Ε. στό Πουσάν Κορέας, δεν δέχθηκε να συλλειτουργήσει με τους άλλους Ορθοδόξους Ιεράρχες, Εκπροσώπους όλων των λοιπών Αυτοκεφάλων Εκκλησιών στον Ορθόδοξον Ναόν της Ι.Μητροπόλεως Κορέας, που είχε εγκαινιάσει ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος. Και τί έκανε; Λειτούργησε μόνος του σε αίθουσα του Ρωσσικού Προξενείου! Γιατί άραγε; Για να μή φανεί ότι έτσι αναγνωρίζει την εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Κορεατική Χερσόνησο και τον Μητροπολίτη Κορέας, τον οποίον τόσον ο ίδιος όσον και άλλοι Ρώσσοι Ιεράρχες, που μεταβαίνουν στην Κορέα, παραγκωνίζουν με τις ενέργειές τους; Ή μήπως διότι, κατά την κανονικήν τάξιν, θα λάμβανε την 5ην θέσιν μεταξύ των συλλειτουργούντων Αρχιερέων και όχι την πρώτην, όπως πιθανόν θα επιθυμούσε; Στον Ορθόδοξον Ναόν πέμπτος· στο Ρωσσικό Προξενείο μόνος! Προτίμησε το δεύτερο, προς λύπην των Ορθοδόξων Ιεραρχών και πιστών, για την απαξίωσή τους εκ μέρους του επικεφαλής της Αντιπροσωπείας του Πατριαρχείου Μόσχας.
Παράλληλα το Πατριαρχείον Μόσχας επέκτεινε την ανά τον κόσμον κυριαρχία του με την άρση του από του έτους 1927 σχίσματός του με την Ρωσσικήν Ορθόδοξον Εκκλησίαν εκτός Ρωσσίας, γνωστήν ως R.O.C.OR, και επευλόγησε όλες τις υπερόριες αντικανονικές χειροτονίες και λοιπές πράξεις της σχισματικής αυτής Εκκλησίας, με την οποία καμμία Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είχε εκκλησιαστική κοινωνία. Ως παράδειγμα να αναφερθεί ότι Κορεάτης που χειροτονήθηκε από τον Πρόεδρο της R.O.C.O.R. στην Κορέα, κατά παράβασιν των Ιερών Κανόνων, (παραλείπουμε λεπτομέρειες) διορίστηκε από το Πατριαρχείο Μόσχας ως ο Αρχηγός της Ορθοδόξου Ρωσσικής Ιεραποστολικής Εκκλησίας της Κορέας. Τον προβάλλει ,δε, ως εκπρόσωπόν του στις Κορεατικές Αρχές και είχε την αξίωση να τον αναγνωρίσει ως τοιούτον και ο κανονικός Μητροπολίτης Κορέας!
Πρόσφατα, δε, την 23/11/2018, ο Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας, κατά την επίσκεψή του στη Σεούλ Κορέας, ανακοίνωσε στους Ρώσσους που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση του, ότι σύντομα θα σταλεί στη Σεούλ Ρώσσος Ιερέας για τη διαποίμανσή τους. Όταν δε, εκείνοι του είπαν ότι έχουμε ρωσόφωνο ιερέα στη Σεούλ και δικό μας Ναό, όλοι εξυπηρετούμαστε και δεν χρειαζόμαστε άλλον ιερέα, τους απάντησε: “Αποφασίσαμε να σας στείλουμε ρώσσο ιερέα”.
Το ίδιο, προσπαθούν να κάνουν και στην Αττάλεια της Μικράς Ασίας, παρότι εκεί λειτουργούν Ορθόδοξοι Ναοί με ρωσσοφώνους Ιερείς.
Εκεί όμως που έδειξαν την πλέον αχαρακτήριστον συμπεριφορά είναι το ότι

έστειλαν ρώσσο ιερέα να λειτουργεί στην έδρα του Οικουμενικού Πατριαρχείου, στην Κωνσταντινούπολη! Γιατί άραγε; Από ποιμαντικόν ενδιαφέρον προς τους εκεί Ρώσσους ή για να προσβάλουν τον Οικουμενικό Πατριάρχη! Κάτι τέτοιο είχε γίνει πριν 800 χρόνια, αλλά από τους ετεροδόξους Λατίνους Σταυροφόρους. Ορθόδοξος όμως ιερέας να εγκατασταθεί και να λειτουργεί στην Κωνσταντινούπολη "ἐπί καταφρονήσει τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριάρχου" είναι "πρωτιά" που μόνον ο Πατριάρχης Μόσχας τόλμησε· και ασφαλώς θα αποτελέσει μαύρη σελίδα στην Εκκλησιαστική Ιστορία των σήμερον διοικούντων το Πατριαρχείο Μόσχας.
Με τη νοοτροπία αυτή, που διακατέχει τους ιθύνοντες την Εκκλησία της Ρωσσίας, και με τέτοια μέσα που είδαμε να χρησιμοποιούν, θα μπορούσε κανείς να ελπίζει ότι θα ερχόταν ποτέ ημέρα, κατά την οποία το Πατριαρχείο Μόσχας θα έπαυε το σχίσμα στην Ουκρανία και θα ένωνε τα εκατομμύρια των εκεί πιστών σε ένα σώμα; Ακριβώς γι αυτόν τον λόγο το Οικουμενικό Πατριαρχείο , με την ευθύνη την οποία το έχουν επιφορτίσει οι Ιεροί Κανόνες Οικουμενικών Συνόδων και τα από αιώνων ισχύοντα στην Εκκλησία, αναγκάστηκε, ως Πρωτόθρονος Εκκλησία, να αναλάβει την προσπάθεια να ενωθούν όλοι οι Ορθόδοξοι της Ουκρανίας και να συγκροτήσουν την μίαν Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία στην Ουκρανία. Και όπως είπε ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος "Η απόφαση της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως αποτελεί μια ακόμα θυσιαστική ενέργεια προς όφελος πολλών εκατομμυρίων Ουκρανών πιστών".
Βεβαίως εκκλησιαστικό σχίσμα δεκαετιών δεν θεραπεύεται αμέσως.Γι αυτό ας βοηθήσουμε όλοι οι απανταχού Ορθόδοξοι με τις αδιάλειπτες προσευχές μας".